



Hwal (El arco)

La quarta pel·lícula estrenada a les nostres sales del director coreà Kim Ki-duk —en té onze més d'anteriors que encara esperen l'exhibició comercial— continua la línia encetada per *Bin-jip* (Hiero 3), realitzada tot just abans d'aquesta, i que es caracteritza per l'absència de diàlegs. És a dir, la història es desenvolupa gràcies a la planificació i l'edició d'imatges d'una manera determinada perquè les paraules no hi siguin gens necessàries.

El repte de *Hwal* encara arriba més enfora, a causa de la qüestió escènica, ja que tota la pel·lícula està rodada en un vaixell ancorat enmig de la mar, on viuen un home de devers seixanta anys i una jove de setze, que va ser recollida per ell deu anys enrere i que no ha tornat a tocar terra en tot aquest temps. L'home té la il·lusió de casar-s'hi quan ella sigui major d'edat, però l'arribada d'un jove al vaixell trasbalsa la vida de tots tres.

Una idea agosarada que Kim Ki-duk sap manejar amb subtilesa i que l'allunya cada vegada més de solucions gairebé escatològiques que havia fet present a *Seom* (La isla), per exemple, perquè en el cas de *Hwal* utilitza d'una manera molt delicada elements onírics i poètics. En resum: absolutament recomanable i a l'espera impacient de la pròxima

pel·lícula d'aquest director, *Time*, ja en procés de postproducció.

Himalaya, l'enfance d'un chef (Himalaya)

Arriba finalment —i incomprendiblement amb set anys de retard— a les pantalles espanyoles la producció europea i nepalesa *Himalaya*, dirigida pel realitzador francès Eric Valli, especialitzat fins aleshores en documentals per a diferents cadenes televisives i publicacions, com ara *National Geographic*, *Geo*, *Life* o *Sunday Times*.

Al principi l'espectador se'n duu la sensació que ha anat a veure un documental sobre la manera com viuen els pobles més recòndits de l'Himàlaia, però ben aviat està davant un conflicte sobre la lluita pel poder que sembla escrit per Shakespeare i que, a la vegada, esdevé una relectura de *Red River*, pel·lícula sobre el viatge d'un grup de vaquers a través de mig Estats Units, dirigida per Howard Hawks el 1948. Mescla estranya, doncs, però ben lligada, per a una "road movie" molt peculiar.

La tasca prèvia d'Eric Valli com a documentalista es fa notar en diferents moments —sobretot al començament i a la part central, quan el grup d'ani-



mals que carreguen els sacs de sal han de passar per un esvoranc molt mal de salvar— i beneficia el conjunt d'un relat que defuig amb molt d'encert el maniqueisme a l'hora de presentar els personatges, perfectament humanitzats i creïbles i lluny dels prototips a què solen recórrer els relats de viatges.

Water

Pel·lícula índia que fluctua, com al cas anterior, entre la ficció i el documentalisme, perquè mostra la situació injusta que es produeix quan una dona queda viuda, ja que tan sols pot recórrer a casar-se amb el germà petit de l'home, immolar-se al foc o recloure's de per vida en una casa que ha de com-

partir amb d'altres viudes. També parla sobre la influència que va tenir Gandhi en aquella societat quan va començar a promoure la independència de la Índia per la via pacífica.

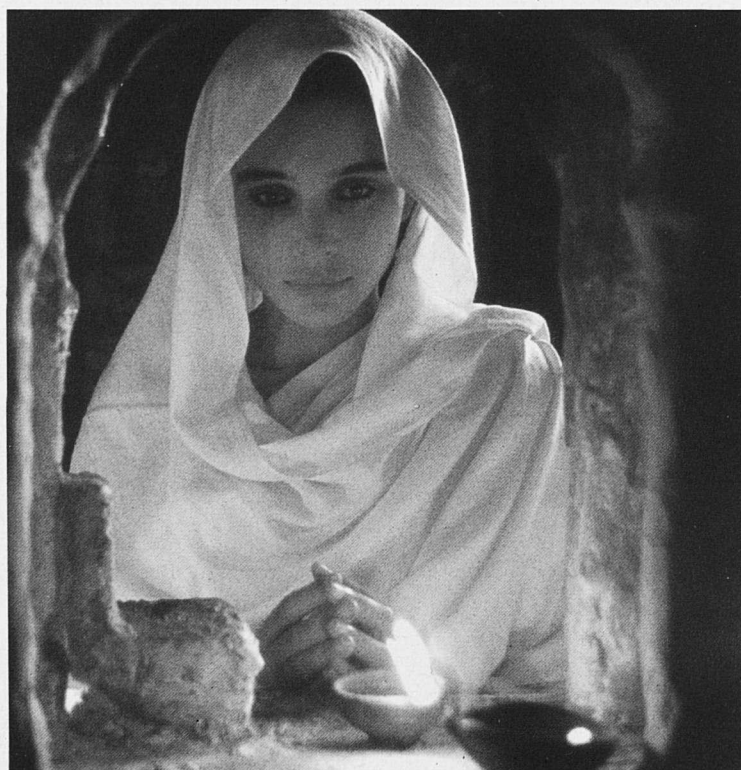
Però la directora Deepa Mehta teixeix també la història de Chuyia, que té l'altra desgràcia de ser només una nina de dotze anys que ni tan sols ha conegut el seu marit. Deixada a la casa de les viudes per son pare sense cap possibilitat de tornar enrere, encara té la sort de conèixer Kalyani (interpretada per Lisa Ray, actriu mescla d'hindú i de polonesa que es deixa estimar molt per la càmera), de vint i escaig d'anys i que li farà més suportable l'estada a la casa. Kalyani coneix i s'enamora de Narayana, un jove indi de classe alta i misser que se sent plenament identificat amb el missatge que transmet Gandhi. Ara bé, la combinació d'uns nous ideals i l'amor xoquen inútilment amb unes tradicions mil·lenàries encara no resoltes, com bé explica un rètol informatiu en acabar la pel·lícula.

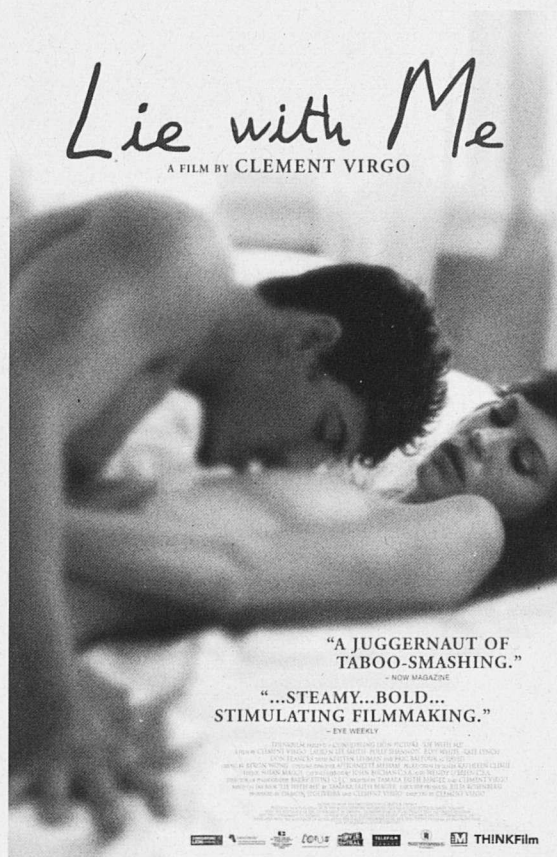
Per l'altre costat, no es pot negar que l'espectacle visual que ofereix *Water* és interessant i ben aconseguit, amb una música i rodatge d'escenes que en algunes ocasions frega l'espectacle estil "Bollywood", sense caure, però, en l'embafament. Si encara hi sou a temps, no dubteu d'anar-la a veure.

Lie with Me (El diario íntimo de Leila)

Pel·lícula canadenca amb pretensions provocadores, però que es resumeix fàcilment: sexe explícit i ben rodat per a una història que tot d'una intenta sorprendre l'espectador i que sembla que prendrà un camí existencialista, però que, al cap i a la fi, es tradueix en la típica pel·lícula de "happy end".

Una jove es deixa dur per l'impuls sexual immediat, però encara no ha conegut l'amor i, quan el coneix en uns moments molt delicats perquè son pare i sa mare se separen, no sap la manera com





congeniar amor i sexe. De la seva banda, el jove també es troba perdut.

El que fa el director Clément Virgo és mostrar el camí de "redempció" sexual que segueixen els dos protagonistes, a l'estil de *Monter's Ball*, però sense l'encert ni la visió penetrant que li va imprimir Marc Forster. Dit en altres paraules: molt de soroll per no res.

Everything Is Illuminated

Una altra visió de l'extermini jueu en mans dels nazis, però a la manera del Kusturica més surrealista o del *Train de vie* del romanès Radu Mihaileanu.

Un jove americà, nét de jueus ucraïnesos, parteix cap aquelles terres per conèixer la salvadora de l'avi. Aquí, però, l'actor i director novell Liev Scheiber, opta pel camí de l'humor absurd per contraposar la manera d'entendre la vida un nord-americà i un avi i nét ucraïnesos que l'ajuden en la recerca de la dona, que viu en un poble del qual ningú ja no en sap res. A poc a poc el rodet es va desfent, però d'una manera curiosa i que no deixa que l'espectador se'n desentengui en cap moment.

Bon debut, doncs, per a un director que sap jugar d'amagat amb l'espectador i que utilitza amb molta de gràcia una música mig jueva mig rock es-lau. Totalment aconsellable, però és imprescindible veure-la en versió original. ■

